

Neal Shapiro/Sloopy xx

HOLDSPRINGNINGEN:

Med nød og næppe fik Tyskland sin »sikre« holdsejr hjem – men »gamle« Bill Steinkraus red bedste parcour vandt alle tilskuerne og var lige ved at snuppe guldet også

Traditionelt er springningen om Pre's der Nationen den sidste konkurrence i OL. Denne dag rykker hestene ind på det store olympiske stadion, og afslutningen på OL foregår efter at ridekonkurrencen er forbi. Aftenen for var der blevet spillet fodboldfinale på stadion. Denne kamp sluttede først kl. 23, og da klokken var syv næste morgen, var springbanen med sine 14 forhindringer (17 spring) og derimellem to vandgrave klar til at modtage rytterne. Græstæppet på fodboldbanen er ikke særlig tykt, for man har lagt varmerør ned under overfladen, således at banen også er til at spille på om vinteren. For at kunne grave vandgravene måtte man derfor ikke blot fjerne græstorv, men også rør.

Banen var simpelthen perfekt bygget op med store kraftige forhindringer, rigtig som man forestiller sig en OL-bane. Dobbeltspringet 4a og 4b, bestående af naturfarvet led og tilsvarende bomme i en højde af 1,56 m og med en indbyrdes afstand på 7,50 m, så ikke, fra et ryttersynspunkt, så svært ud, som det viste sig at være. Tilsyneladende havde hestene svært ved at bedømme det – troede måske at det var en oxer. Det kostede i alle tilfælde mange fejl. Det gjorde ligeledes trekombinationen bygget op af ene hvide/lyseblå bomme. 1. og 2. del var lige oxer på 1,50 m og bredden var 1,90 m. Afstanden var 7,50 m og 7,70 m, derefter stod en lodret forhindring på 1,56 m. Der skulle rides til i et godt tempo, eller nåede man ikke igennem denne kombination.

For første gang i OL-historien havde man vedtaget at starte fire ryttere på hvert hold – og lade de tre bedstes resultat tæl-

le. Således har man altid gjort i internationale stævner. Til gengæld måtte i anden runde så kun de otte bedste nationer deltage. Det var en god måde, og de otte bedste nationer skilte sig hurtigt ud blandt de 17 startende. Også i den dårlige ende viste det sig tydeligt, at enkelte nationer ikke burde have stillet op.

De japanske ryttere, der i flere år har trænet i Tyskland på gode tyske heste, har ingen mulighed for at lære at ride disse heste. Det må vist efterhånden være klart, at den tyske ridemåde ikke passer disse små ryttere, selv om de kaster sig ud i det med ægte japansk dødsforagt. Man har også lidt ondt af hestene og var glad for ikke at skulle gense dem i anden runde.

De mexicanske ryttere måtte – på grund af sovesygen i Mexico – ikke medbringe deres egne heste. Da man imidlertid gerne ville se deltagerne fra Mexico, gjorde man en undtagelse fra reglen om, at heste skal være ejet i den nation, de starter for. Mexicanerne var derfor blevet beredne på tyske heste, og det gik heller ikke så godt. På et spørgsmål til hesteejerne om hvorfor man låner sin gode hest ud, kommer svaret: Pengene regerer verden. Der bliver betalt fra 500 til 700 mark om dagen pr. hest. 1100 til 1500 kr. er vel også en god dagløn for en hest.

Det var en overraskelse, at Frankrig sluttede på plads nr. 10 og derfor ikke kom med i finalen. Både i Tokio og i Mexico fik holdet sølv, men denne gang var alle uheldige. Bedst klarede reserven Hubert Parot/Tic sig med 18 fejl. Janou LeFebvre startede ikke, da Rocket ikke var kommet sig ovenpå sit fald ved vandgraven. Marc Deuquets Ulpienne, der klarede

sig så godt i Aachen, havde trådt sig under transporten fra Frankrig og havde været stoppet i træningen i to uger. Det var vel derfor den fik mange fejl, og da så Marcel Rozier red på banen som sidste rytter på holdet, og Sans Souci for første gang i sit liv refuserede tre gange, var holdet ude af billedet.

Kun William Steinkraus/Main Spring (USA) og Jorge Llambi/Okey Amigo (Argentina) var fejlfrie i første runde. Den tætklippede fodboldbane var glat om formiddagen, hvor det regnede lidt, og hvis en hest først havde tøvet lidt og gledet, var det næsten umuligt at få den til at springe. 17 blev diskvalificeret eller opgav. Men der var dog syv med fire fejl. Det tyske hold førte kun med en forskel på ¼ fejl ned til det næste hold. Tyskland havde 16 fejl og USA 16¼ fejl. Derefter kom overraskelsen Spanien, hvis tre bedste ryttere kom igennem med 23 fejl. Samme antal havde dog også England. Derefter havde Italien 32, Schweiz 33¼, Canada 36 og Argentina 41. Alt var således lagt op til en spændende anden runde.

Fire nationer skilte sig hurtigt ud i toppen. Det var Tyskland, USA, England og Italien. Manzinelli havde skuffet med Ambassador i første runde, hvor de overhovedet ikke kunne komme overens, og hesten ikke syntes at respektere forhindringerne. Fem nedslag er lovlig meget for en guldvinder. I anden omgang blev det til otte fejl. Vittorio Orlandi havde hele sæsonen haft besvær med sine heste, som der var det ene og det andet i vejen med. Han havde endda medbragt Pasha B, som han havde lånt af Lalla Novo. Pasha B vil

nok mange kunne huske fra VM i 1970 i Bernstorffsparken, hvor den blev redet af brasilianske Rita Mello. Imidlertid lykkedes det for Orlandi at have sin gamle OL-hest fra Mexico, dejlige Fulmer Duster, klar til nationsspringningen. Den har ellers ikke været startet de sidste to år i internationale klasser. Hesten viste sig helt på toppen igen. Sprang i første runde så stort på en af forhindringerne, at rytteren var ved at blive sprunget ud af sadlen, i hvert tilfælde mistede han hatten. To gange fire fejl, det var der ikke mange, der gjorde ham efter. Og han var begge gange fejlfri over begge kombinationerne. Det klarede ellers kun Fritz Ligges/Robin og Bill Steinkraus/Main Spring.

Solvvinder Ann Moore havde besvær med trekombinationen. Selv om Psalm springer i et godt tempo, er det svært for en så lille hest med de store afstande i en kombination. Den kan springe næsten ubegrænset, hvis springet står alene. I første runde er Ann Moore fejlfri indtil trekombi'en, hvor hun får nedrivning på a og b - og refuserer c. Ved en fornyet tilridning går det imidlertid glat over, og tiden holder. I anden runde ser det imidlertid ud til, at historien med Marion Coakes/Stroller i Mexico skal gentages. Dengang havde Stroller - kun lidt mindre end Psalm - også besvær med kombinationen, refuserer først, falder derefter, og Marion bliver slået ud og bliver til sidst diskvalificeret for overskridelse af tiden. Ann Moore er i anden runde også fejlfri indtil trekombi'en, men denne gang er det, som om Psalm har bestemt sig for ikke at ville springe den. Ann Moore holder dog hove-

det koldt og kommer tilsidst igennem, men med 21 fejl.

På det amerikanske hold har Neal Shapiro flot sprunget med 0 fejl, og Kathy Kusner har bragt Fleet Apple igennem med tre nedslag. Derimod har Frank Chapot 28 fejl med White Lightning. Bill Steinkraus mangler at ride. Først skal tyskerne starte Hans Günther Winkler, der med Torphy fik 8 fejl i første runde. Tyskerne har på dette tidspunkt mindst 24 fejl. det vil sige at guldmedaljen er hjemme, hvis Winkler rider fejlfrit, for USA har mindst 28 3/4 fejl.

De 80.000 tilskuere hilser Winkler med jubel, da han rider ind på banen - ingen tvivl om, at han er populær. Men ved dobbeltspringet får Torphy nedslag på begge springene. Resten klarede fejlfrit - egentlig sært, for det plejer at være de store oxere, der er problemet for Torphy, men det har han fået lært.

Nu var spændingen stor. Bill Steinkraus havde jo sprunget den ene af de to fejlfrie runder i første omgang, kunne han gentage det? I så fald var guld USA's. Main Spring klarede den første kombination fejlfrit, men i afsættet til vandgraven glider den og springer lige i vandet med alle fire ben. Resten af de store spring bliver klarer uden fejl, men Tyskland har vundet guld i holdspringningen - det guld de allerhelst vil vinde. Det er lykkedes fire gange ud af de fem sidste. Og alle gange har Winkler været med på holdet. Han var også med i Mexico, hvor det kun blev til bronze, men det var ikke hans skyld.

Sejren blev knap - 32 fejl med USA's

32 3/4. Men Steinkraus ærgrede sig ikke, han var glad for sølvet og udtalte, at det ikke var nogen skam at blive slået af et hold, der hele sæsonen har været det bedste - og det er jo rigtigt, for det er først nu til OL, at USA-rytterne har vist det helt store i år.

Kampen om bronzen var lige så spændende. På det italienske hold havde Piero d'Inzeo opgivet med Easter Light efter to nedslag, han ville alligevel ikke komme til at tælle, idet Raimondo d'Inzeo/Fiorello havde fire fejl og holdet derefter 16 fejl i denne omgang. Italien stod således med i alt 48 fejl, da David Broome skulle starte. England havde 35 fejl, kunne altså ikke vinde guld eller sølv, men var til gengæld næsten sikre på bronze, hvis Broome kunne springe med bare tre nedslag. Det skulle nok være muligt for den regerende verdensmester, der red med et nedslag i første runde i Manhattan. Da han mangler to forhindringer, har han haft to nedslag - kan altså tillade sig at rive den ene af de to forholdsvis lette forhindringer ned. Men den ellers absolut nervefaste rytter - altid en god præstation fra hans side igennem de sidste tolv år - blev alligevel slået ud af rytmen. Det var tydeligt, at han gjorde sig alt for meget umage. Han, der plejer at ride frisk til forhindringerne, begyndte pludselig at ride teknisk, og Manhattan rev ned på begge forhindringerne. 16 fejl til Broome og kun en fjerdeplads til England - der hele dagen havde ligget på en komfortabel tredjeplads. Det blev således bronze til Italien med 48 fejl mod Englands 51.

Oversigtsbillede fra det olympiske stadion. Bill Steinkraus/Main Spring ses forrest i billedet på vej over dobbeltspringet.

